നിയമ(നിർമ്മാണ)സഭക്ക് 125 വയസ്സിന്റെ ചെറുപ്പം

ജി. കാർത്തികേയൻ
(സ്പീക്കർ)

കേരളത്തിലെ നിയമ(നിർമ്മാണ) സഭക്ക് 125 വർഷം തികയുന്നു. ഇത്രയും പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു നിയമസഭയെ ഇന്ത്യയിലുള്ളൂ. അത് കർണാടകയിലെ നിയമസഭയാണ്. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റ് നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരമോ, അതിന് അല്പം മുമ്പുമാത്രമോ ആണ് ഇത്തരം സംവിധാനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലങ്ങളായി അറിയപ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ പോലും 125 തികക്കുന്ന നിയമസഭകൾ അധികമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. കേരളത്തിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ, മൂന്ന് സമാന്തര മേഖലകളിലായാണ് വളർച്ച പ്രാപിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ മേഖലകളിൽ. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും രാജഭരണത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ, മലബാർ, മദ്രാസ് പ്രവിശ്യയുടെ ഒരു ജില്ലയായിരുന്നു. ഈ മൂന്ന് മേഖലകളും 1956 നവംബർ ഒന്നിന് കേരള സംസ്ഥാനമാകുംവരെ, അവിടങ്ങളിൽ ഓരോ തരത്തിലുള്ള പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും ജനാധിപത്യ പരീക്ഷണങ്ങളും നടന്നുവന്നിരുന്നു എന്നത് അഭിമാനാർഹമായ ചരിത്രമാണ്.

സമൂഹത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും എതിരായുള്ള ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ മുന്നേറ്റങ്ങൾ ആരംഭിച്ച അതേ സമയത്തുതന്നെയാണ്, തിരുവിതാംകൂറിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ആദ്യ തുടിപ്പുകൾ ഉണ്ടായതെന്നത് യാദൃശ്ചികമായിരിക്കാം. ജനങ്ങളുടെ അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥകൾ പരിഹരിക്കുക എന്നതാണല്ലോ ഭരണ വ്യവസ്ഥിതികൾ കൊണ്ട് ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ നിയമസഭയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ, അവരുടെ തന്നെ പ്രതിനിധികൾ എത്തുന്നു. ജനാഭിലാഷത്തിനനുസരിച്ച് ഭരണത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നു. ജനനന്മക്കുള്ള പുതിയ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. അത്തരമൊരു മാറ്റത്തിന്റെ അവസ്ഥ വന്നു ചേരുകയാണ് ഇത്തരം സംവിധാനങ്ങളിലൂടെ.

1888 ആഗസ്റ്റ് 23-നാണ് തിരുവിതാംകൂർ ലെജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിന്റെ ആദ്യത്തെ സമ്മേളനം നടന്നത്. അന്നത്തെ രാജാവ് ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ രാമവർമ്മയാണ് ഇതിനുള്ള നിയമം നടപ്പാക്കിയത്. എട്ട് അംഗങ്ങളായിരുന്നു കൗൺസിലിലുണ്ടായിരുന്നത്. എല്ലാവരേയും രാജാവ് തന്നെ നാമനിർദ്ദേശം

ചെയ്തു. ഇതിൽ അഞ്ച് പേർ ഔദ്യോഗി കാംഗങ്ങളും മൂന്ന് പേർ അനൗദ്യോഗി കാംഗങ്ങളും ആയിരുന്നു. ദിവാന്റെ ആഫീസിൽ ഉച്ചക്ക് 12-ന് ആണ് ആദ്യ യോഗം നടന്നത്. രാജാവിന്റെ സ്വന്തക്കാരെ മാത്രമാണ് അംഗങ്ങളാക്കിയത് എന്ന തുകൊണ്ട് ഈ ചരിത്രസംഭവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറയുന്നില്ല. രാജ്യത്തെ മറ്റൊരു രാജാവും ഇതുപോലൊരു പരീക്ഷണത്തിന് തയ്യാറായില്ല എന്നിടത്താണ് സാമാന്യം വലുപ്പം കുറവായ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇങ്ങിനൊരു ഭരണസംവിധാന ത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കപ്പെട്ടത് എന്നത് ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ദിവാൻ ടി. രാമറാവു വിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന ആദ്യയോഗം, ഇനിവരാൻ പോകുന്ന സുപ്രധാന മാറ്റങ്ങളുടെ നാന്ദിയാണിതെന്ന് ഒരുപക്ഷേ, ഓർത്തു കാണില്ല.

ഉന്നത ഉദ്യോഗങ്ങളിലും ഭരണ നിർവ്വഹണത്തിലും അർഹമായ സ്ഥാനവും അവസരവും വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് 1891-ൽ പതിനായിരത്തി ഇരുപ ത്തെട്ട് പേർ ഒപ്പിട്ട് ഒരു നിവേദനം രാജാവിന് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ‘മലയാളി മെമ്മോ റിയൽ’ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ സംഭവം, ജനങ്ങളുടെ പ്രതികരണ ശേഷിയുടെ നിദർശനമായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കവകാശപ്പെട്ടത് നേടിയെടുക്കുക എന്നത് ജനങ്ങ ളുടെ അവകാശമാണെന്നവർ മനസ്സിലാക്കി. അതിനായി സംഘടിക്കാനും ശക്തരാ കാനും അവർ ഒത്തു ചേരുകയും ചെയ്തു. ജനാധിപത്യ വളർച്ചയിൽ ഈ സംഭവം അങ്ങിനെ പ്രാധാന്യം നേടുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിൽ പിന്നീട് ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സർക്കാരുകൾ നിലവിൽ വന്നത് ഇത്തരം പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണെന്ന് കാണാൻ സാധിക്കും.

ആരംഭകാലത്ത് കൗൺസിലിന് വലിയ അധികാരങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും തയ്യാറാക്കി രാജാവിന്റെ അനുമതിക്ക് സമർപ്പിക്കുക മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു ചുമതല. അതിന്റെ നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാ നുള്ള അവകാശവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1898-ൽ പുതിയ ഉത്തരവനുസരിച്ച് കൗൺസിലിന്റെ അംഗസംഖ്യ 15 ആയി ഉയർത്തി. ഇതിൽ 9 പേർ ഔദ്യോഗികാം ഗങ്ങളും 6 പേർ അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളുമായിരുന്നു. അംഗങ്ങളുടെ ചുമതലകൾ സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും ഈ ഉത്തരവ് വഴി നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു. പല പ്രധാന അധികാരങ്ങളും രാജാവിന്റെ കൈപ്പിടിയിൽതന്നെ ഒതുക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായി രുന്നു ഇത്തരമൊരു ഉത്തരവ് എങ്കിലും, ജനാധിപത്യ വളർച്ചയിൽ ഇതിനും

പ്രാധാനപ്പെട്ട സ്ഥാനമുണ്ട്. അതിന്റെ വളർച്ചയായി കാണാവുന്നതാണ് 1904–ലെ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയുടെ രൂപീകരണം. ജനാഭിലാഷമനുസരിച്ച് രൂപം കൊള്ളുന്നതാവണം സഭകൾ എന്ന രീതിയിലേക്കുള്ള ചെറിയ ചുവടുവെയ്പാണിത്. നൂറ് അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളും 'തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട'വരായിരുന്നു എന്നു പറയാം. പക്ഷേ, ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നില്ല. ഭൂപ്രഭുക്കളിൽ നിന്നും ധനിക വ്യാപാരികളിൽ നിന്നും ദിവാൻ പേഷ്കാർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരായിരുന്നു എന്നുമാത്രം. സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇവരിലൂടെ കുറേയേറെ ജനകീയ പ്രശ്നങ്ങൾ അധികൃതരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ വന്നു എന്നതു തന്നെ ഈ സംവിധാനത്തിന്റെ വിജയമായി കണക്കാക്കാം. 1904 ഒക്ടോബർ 22–ന് തിരുവനന്തപുരം വി.ജെ.ടി. ഹാളിലാണ് ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയുടെ ആദ്യയോഗം ചേർന്നത്. 1905 മേയ് ഒന്നിലെ പുതിയ ഉത്തരവനുസരിച്ച്, ജനങ്ങൾക്ക് വോട്ടവകാശം ലഭിച്ചു. പക്ഷേ, അത് എല്ലാവർക്കുമില്ല–ചില നിബന്ധനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിലർക്കുമാത്രം. 100 അംഗങ്ങളായിരുന്നു അസംബ്ലിയിൽ. അതിൽ 77 പേരെ തിരഞ്ഞെടുക്കും. 23 പേരെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യും. ഇവരുടെ കാലാവധി ഒരു വർഷം മാത്രം. പ്രതിവർഷം 50 രൂപയിൽ കുറയാതെ നികുതിയടക്കുന്നവരും, 2000 രൂപയിൽ കുറയാതെ വരുമാനമുള്ളവരും, സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദമുള്ളവരും 10 വർഷമെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്ത് തുടർച്ചയായി താമസിക്കുന്നവരും ഒക്കെയായവർക്കേ വോട്ടവകാശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭ, എല്ലാവരേയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സംവിധാനമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ജനകീയ പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു വേദിയായി വളർന്നിരുന്നു എന്നു കാണാം. ഓരോ അംഗത്തിനും രണ്ട് വീതം ഉപക്ഷേപങ്ങൾ അസംബ്ലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു. ലജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിന്റെ അധികാരവും ശക്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പല നിവേദനങ്ങളും പ്രജാസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായാവാം 1907–ൽ നാല് അംഗങ്ങളെ ലജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചു

1919–ൽ ലജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിന്റെ രൂപഘടനയിൽ പരിണാമം സംഭവിച്ചു. ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യം, കൂടുതൽ അധികാരം, കൂടുതൽ

ചുമതലകൾ എന്നിങ്ങിനെ ജനാധിപത്യ ത്തിന്റെ കാതലായ അംശങ്ങൾ ചേർത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു പുനഃസംഘടന. കൗൺസിലിന്റെ അംഗബലം 25 വരെ യായി ഉയർത്തി. 11 അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളിൽ എട്ടെണ്ണവും പൊതുതിരഞ്ഞെടു പ്പിലൂടെ എന്നായി. ബഡ്ജറ്റ് ചർച്ച ചെയ്യാനും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുമുള്ള അധികാരവും ലഭിച്ചു. 1921 ഒക്ടോബറിൽ വീണ്ടും മാറ്റങ്ങൾ വന്നു. അംഗങ്ങൾ 50 ആയി. 28 പേർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും 22 പേർ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ടവരും. നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരിൽ 7 പേർ അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളായിരിക്കു കയും വേണം. അങ്ങിനെ ആദ്യമായി അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങൾക്ക് സഭയിൽ ഭൂരി പക്ഷം ലഭിച്ചു. സഭാസമ്മേളനം നിയന്ത്രിക്കാൻ ഒരു ഡപ്യൂട്ടി പ്രസിഡന്റിനെ നിയ മിച്ചു. അത് ഔദ്യോഗികാംഗം വേണമെന്നില്ല. ദിവാന്റെ അഭാവത്തിൽ സഭയിൽ അധ്യക്ഷനാവുന്നത് ഇദ്ദേഹമാണ്. അംഗങ്ങൾക്ക് ധനാഭ്യർത്ഥനകളിൽ വോട്ട് ചെയ്യാനും, ജനകീയപ്രശ്നങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധക്ഷണിക്കലുകൾ അവതരിപ്പിക്കാനും, അടിയന്തിരപ്രമേയങ്ങളവതരിപ്പിക്കാനും അനുമതി ലഭിച്ചു. 1930-ൽ സഭക്കുള്ളിൽ പൂർണ്ണമായ അഭിപ്രായ പ്രകടന സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിച്ചു. 1925-ലെ നായർ റഗുലേ ഷനും ഈഴവ റഗുലേഷനും പാസായത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് എന്ന് കാണാം.

1932-ൽ സമഗ്രമായ നിയമസഭാ പരിഷ്ക്കരണം മഹാരാജാവ് നടപ്പാക്കി. ദ്വിമണ്ഡല സംവിധാനം നിലവിൽ വന്നു—1933 ജനുവരി ഒന്നിന്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭാസംവിധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ഇത്. ശ്രീമൂലം അസംബ്ലി അധോമണ്ഡലമായും ശ്രീചിത്രാ സ്റ്റേറ്റ് കൗൺസിൽ ഉപരിമണ്ഡലമായും രൂപീ കരിക്കപ്പെട്ടു. പരിമിതമായെങ്കിലും അധികാരങ്ങളും അവർക്ക് ലഭിക്കുകയുണ്ടാ യി. അസംബ്ലിയിൽ 72 അംഗങ്ങളായിരുന്നു. 43 പേർ പൊതുമണ്ഡലം, 5 പേർ പ്രത്യേക മണ്ഡലം, 14 പേർ അധഃസ്ഥിതവർഗക്കാർക്കുള്ള സംവരണമണ്ഡലം, 10 പേർ നാമനിർദ്ദേശം എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു 72 അംഗ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. കൗൺസിലിൽ 27 അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങൾ —16 പേർ പൊതുമണ്ഡലം, 6 പേർ പ്രത്യേക മണ്ഡലം, 5 പേർ നാമനിർദ്ദേശം എന്നിങ്ങനെയും 10 പേർ ഔദ്യോഗിക രംഗത്തു നിന്നുള്ളവരും കൂടിയാകുമ്പോൾ 37 അംഗങ്ങൾ.

അവകാശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവിടെ കണ്ടിരുന്നു. ധനാഭ്യർത്ഥനകൾ വോട്ടിനിട്ട് നിരാകരിക്കാ

നുള്ള അധികാരം ലഭിച്ചു. സർക്കാർ കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്ന പബ്ലിക് അക്കൗണ്ട്സ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചതും ഈ സഭയാണ്. അങ്ങിനെ രാജ്യത്തിന്റെ വരവ് ചെലവ് കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കാൻ, ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായി അധികാരം ലഭിച്ചു. 1947 സെപ്തംബർ 4 വരെ ഈ ദ്വിമണ്ഡല സംവിധാനം തുടർന്നു. തുടർന്ന് നിലവിൽ വന്ന ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ആദ്യയോഗം 1948 മാർച്ച് 20–നായിരുന്നു. 120 അംഗങ്ങൾ. ഇന്ത്യയിലാദ്യമായി പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം നടപ്പാക്കിയത് ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനായിരുന്നു. ഒരു പ്രധാനമന്ത്രിയും രണ്ട് മന്ത്രിമാരുമുള്ള മന്ത്രിസഭക്ക് ഭരണം കൈമാറ്റം നടന്നു. മഹാരാജാവ് തന്നെയായിരുന്നു പ്രമുഖൻ. 1948 മാർച്ച് 24–ന് പട്ടം താണുപിള്ള പ്രധാനമന്ത്രിയായി. ഒക്ടോബർ 22–ന് പറവൂർ ടി. കെ. നാരായണപിള്ളയും. 1949 ജൂലൈ ഒന്നുവരെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. ജൂലൈ ഒന്നിനായിരുന്നല്ലോ തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചി ലയനം.

ഇത്രയും സംഭവ ബഹുലമായിരുന്നില്ല കൊച്ചി രാജ്യത്തിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ചരിത്രം. അവിടെ 1925 ഏപ്രിലിലാണ് തുടക്കം കുറിച്ചത്. കൊച്ചിൻ നിയമനിർമ്മാണ കൗൺസിലിൽ 45 അംഗങ്ങളായിരുന്നു. 30 പേർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും 15 പേർ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ടവരും. സഭക്ക് കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ നല്കാൻ രാജാവ് തയ്യാറായത് എടുത്തുപറയേണ്ട കാര്യമാണ്. 1932–ൽ കൗൺസിലിന്റെ അംഗസംഖ്യ 54 ആയി ഉയർത്തി —36 പേർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും 18 പേർ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ടവരും. നിയമനിർമ്മാണസഭയിലെ ഒരംഗത്തെ മന്ത്രിയാക്കിയത് 1938–ലാണ്. അമ്പാട്ട് ശിവരാമ മേനോൻ അങ്ങിനെ ആദ്യത്തെ ജനകീയ മന്ത്രിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തോടെ 1938 സെപ്തംബർ 5 ന് എ. ആർ. മേനോൻ മന്ത്രിയായി. 1942 ഫെബ്രുവരി 25–ൽ അദ്ദേഹം അവിശ്വാസപ്രമേയം പാസ്സായതോടെ ഒഴിഞ്ഞു. ടി. കെ. നായരായിരുന്നു പിന്നീട് മന്ത്രിയായത്. 1945 ജൂലൈ 11–ന് അദ്ദേഹം രാജിവച്ചു. പിന്നീട് പറമ്പി ലോനപ്പനും കെ. ബാലകൃഷ്ണമേനോനും കൊച്ചിയിൽ മന്ത്രിമാരായി.

1946–ൽ മന്ത്രിമാരുടെ എണ്ണം 4 ആയി. ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ വകുപ്പുകൾ നല്കി. ആദ്യത്തെ ജനകീയ മന്ത്രിസഭ എന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ, സി. ആർ. ഇയ്യുണ്ണി, കെ. അയ്യപ്പൻ, ടി. കെ. നായർ

എന്നിവർ 1946 സെപ്തംബർ 9–ന് അധി കാരമേറ്റു. സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിനുതൊട്ടുതലേന്ന് (1947 ആഗസ്റ്റ് 14) പരിപൂർണ്ണ ഉത്തരവാദ ഭരണം സ്ഥാപിക്കുവാനും രാജാവ് തയ്യാറായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ, ഉത്തരവാദ ഭരണം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ പിന്നെയും 20 ദിവസം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു എന്നത് ചരിത്രം. പനമ്പിള്ളി പ്രധാനമന്ത്രിയായി 1947 സെപ്തംബർ ഒന്നിന് അധികാരത്തിൽ വന്ന മന്ത്രി സഭ ഒക്ടോബർ 22 വരെ തുടർന്നു. തുടർന്ന് ടി. കെ. നായർ പ്രധാനമന്ത്രിയായി. 1948 സെപ്തംബർ 20 വരെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. 1948–ൽ പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം നിലവിൽ വന്നു. കൗൺസിൽ, നിയമസഭയായി മാറുകയും ചെയ്തു. പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം 1948 സെപ്തംബർ 20–ന് ഇക്കണ്ട വാര്യരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിച്ചു. ഈ മന്ത്രിസഭ തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചി സംയോജനം വരെ തുടരുകയും ചെയ്തു.

മലബാർ പ്രദേശം, മദ്രാസ് പ്രവിശ്യയുടെ ഒരു ജില്ലയായി തന്നെ തുടരുകയായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. 1920 മുതൽ, മദ്രാസ് നിയമസഭയിൽ മലബാറിന്റെ പ്രതിനിധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1936–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ, കോൺഗ്രസ് സ്ഥാനാർത്ഥികൾ വിജയിച്ചു. കൊങ്ങാട്ടിൽ രാമൻ മേനോൻ, മദ്രാസിൽ, രാജഗോപാലാചാരി മന്ത്രിസഭയിൽ മന്ത്രിയുമായിട്ടുണ്ട്. 1951–ലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മലബാറിൽനിന്നും 29 അംഗങ്ങൾ മദ്രാസ് നിയമസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംയോജനം 1949 ജൂലൈ ഒന്നിനായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും നിയമനിർമ്മാണ സഭകളും ഒന്നായി. തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രധാനമന്ത്രി പറവൂർ ടി. കെ. നാരായണപിള്ള പുതിയ തിരു–കൊച്ചി മുഖ്യനായി. ടി. എം. വറുഗീസ് നിയമസഭാ സ്പീക്കറുമായി. പറവൂർ ടി. കെ.യുടെ രാജിയെ (1951 ഫെബ്രുവരി 24) തുടർന്ന് മാർച്ച് 3 ന് സി. കേശവൻ മുഖ്യനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിസഭ 1952 മാർച്ച് 12 വരെ തുടർന്നു.

1951–ലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ എ. ജെ. ജോൺ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. മാർച്ച് 12–ന് അധികാരമേറ്റു. 1953 സെപ്തംബർ 23–ന് അവിശ്വാസപ്രമേയത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം പുറത്തായി. പിറ്റേന്നുതന്നെ നിയമസഭയും പിരിച്ചുവിട്ടു.

തുടർന്ന് 1954 ജനുവരിയിൽ നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു പാർട്ടിക്കും തനിയെ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചില്ല. പട്ടം താണുപിള്ള കോൺഗ്രസ് സഹായത്തോടെ മന്ത്രിസഭയുണ്ടാക്കി. പട്ടത്തിന്റെ പ്രജാസോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്ക് 19–ഉം കോൺഗ്ര സ്സിന് 45–ഉം അംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. 1955 ഫെബ്രുവരി വരെ പട്ടം തുടർന്നു. തുടർന്ന് കോൺഗ്രസ്സിലെ പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. 1956 മാർച്ച് 23 വരെ ഇദ്ദേഹം തുടർന്നു. ഭരണകക്ഷിയിലെ 6 അംഗങ്ങൾ രാജിവെച്ചതി നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന് തുടരാനായില്ല. നിയമസഭയും പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടു. ആദ്യമായി പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്തിയത് അന്നാണ്.

1956 നവംബർ ഒന്നിന് കേരളം രൂപീകൃതമായി. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ സംയോജനത്തോടെയാണ് കേരളം രൂപീകൃതമായത്. കേരളപ്പിറവിയിൽ നമുക്ക് നിയമസഭ നിലവിലില്ലായിരുന്നു എന്നത് കൗതുകകരമായ അനുഭവമാണ്. പ്രസിഡന്റ് ഭരണമായിരുന്നു അപ്പോൾ. കേരള സംസ്ഥാനത്തെ ആദ്യത്തെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ് 1957 ഫെബ്രുവരി–മാർച്ച് മാസങ്ങളിലായിരുന്നു. 126 അംഗങ്ങൾ. ഏപ്രിൽ 5–ന് ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭ അധികാരത്തിലേറി. ആർ. ശങ്കരനാരായണൻ തമ്പിയായി രുന്നു ആദ്യ സ്പീക്കർ. 1959 ജൂലൈ 31–ന് ഈ മന്ത്രിസഭയെയും നിയമസഭ യെയും പ്രസിഡന്റ് പിരിച്ചുവിടുകയും പ്രസിഡന്റ് ഭരണം വീണ്ടും ഏർപ്പെടുത്തു കയും ചെയ്തു.

1960 ഫെബ്രുവരിയിലായിരുന്നു അടുത്ത പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ്. പട്ടം മുഖ്യമന്ത്രിയായി. കെ. എം. സീതി സാഹിബ് ആയിരുന്നു സ്പീക്കർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകസ്മിക നിര്യാണത്തോടെ സി. എച്ച്. മുഹമ്മദ് കോയ സ്പീക്കറായി. അദ്ദേഹം ഇടക്കുവെച്ച് രാജിവെച്ചതോടെ അലക്സാണ്ടർ പറമ്പി ത്തറ സ്പീക്കറായി. പഞ്ചാബ് ഗവർണറായി നിയമിതനായതോടെ പട്ടം സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന് ആർ. ശങ്കർ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. 1964–ൽ ആർ. ശങ്കർ മന്ത്രിസഭ അവിശ്വാസപ്രമേയം പാസ്സായതിനെ തുടർന്ന് ഒഴിയുകയും സെപ്തംബർ 10–ന് അസംബ്ലി പിരിച്ചുവിടുകയും വീണ്ടും പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1965–ൽ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നെങ്കിലും ആർക്കും ഭൂരിപക്ഷമില്ലാ ത്തതിനാൽ, അസംബ്ലി രൂപീകരിച്ചില്ല. പ്രസിഡന്റ് ഭരണം 1967 വരെ നീണ്ടു.

1967 മാർച്ചിൽ നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മുന്നണികൾ തമ്മിലായി മത്സരം. വീണ്ടും ഇ.എം.എസ്. മുഖ്യമന്ത്രിയായി. ഡി. ദാമോദരൻ പോറ്റിയായിരുന്നു സ്പീക്കർ. 1969 നവംബർ ഒന്നിന് മന്ത്രിസഭ രാജിവെച്ചു. തുടർന്ന് നിയമസഭാംഗമല്ലാതിരുന്ന, രാജ്യസഭാംഗമായിരുന്ന സി. അച്യുതമേനോൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. 1970 ജൂൺ 26–ന് അസംബ്ലി പിരിച്ചുവിട്ട് പുതിയ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. സെപ്തംബർ 17–നായിരുന്നു തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. വീണ്ടും അച്യുതമേനോൻ ഒക്ടോബർ 4–ന് മുഖ്യമന്ത്രിയായി. കെ. മൊയ്തീൻകുട്ടി ഹാജിയായിരുന്നു സ്പീക്കർ. സ്പീക്കർ 1975 മെയ് 8–ാം തീയതി രാജിവെച്ചതോടെ ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ ആർ. എസ്. ഉണ്ണി സ്പീക്കറുടെ ചുതമല വഹിച്ചു. തുടർന്ന് 1976 ഫെബ്രുവരിയിൽ ടി. എസ്. ജോൺ സ്പീക്കറായി. അടിയന്തിരാവസ്ഥാ സമയമായതിനാൽ, അഞ്ച് വർഷകാലാവധിക്കുശേഷം 18 മാസംകൂടി അച്യുതമേനോൻ മന്ത്രിസഭ തുടർന്നു, 1977 മാർച്ച് 22 വരെ.

1977 മാർച്ചിലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ, കെ. കരുണാകരൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. ചാക്കീരി അഹമ്മദ് കുട്ടിയായിരുന്നു സ്പീക്കർ. ഏപ്രിൽ 25–ന് കെ. കരുണാകരൻ രാജിവെച്ചു. എ. കെ. ആന്റണി മുഖ്യമന്ത്രിയായി. അദ്ദേഹം 1978 ഒക്ടോബർ 27–ന് രാജിവെച്ചു. തുടർന്ന് പി. കെ. വാസുദേവൻ നായർ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. അദ്ദേഹം 1979 ഒക്ടോബർ 7–ന് രാജിവെച്ചു. തുടർന്നുവന്ന സി.എച്ച്. മുഹമ്മദ് കോയ ഒക്ടോബർ 12–ന് സ്ഥാനമേറ്റു. ഡിസംബർ ഒന്നിന് രാജിവെക്കുകയും ചെയ്തു. അസംബ്ലി പിരിച്ചുവിടുകയും വീണ്ടും പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

1980 ജനുവരി 21–ന് വീണ്ടും പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നു. ജനുവരി 25–ന് ഇ. കെ. നായനാർ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. എ. പി. കുര്യനായിരുന്നു സ്പീക്കർ. 1981 ഒക്ടോബർ 20 വരെയേ അദ്ദേഹത്തിന് ഭരിക്കാനായുള്ളൂ.അദ്ദേഹം രാജിവെച്ചതോടെ വീണ്ടും പ്രസിഡന്റ് ഭരണമായി–നിയമസഭ പിരിച്ചുവിട്ടിരുന്നില്ല. 1981 ഡിസംബർ 28–ന് കെ. കരുണാകരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പുതിയ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിച്ചു. എ. സി. ജോസായിരുന്നു സ്പീക്കർ. ഭരണകക്ഷിക്കും പ്രതിപക്ഷത്തിനും 70 അംഗങ്ങൾ വീതമായിരുന്നു എന്നതാണിതിന്റെ പ്രത്യേകത. സ്പീക്കറുടെ വോട്ടി

നായിരുന്നു പ്രാധാന്യം. ഈ മന്ത്രിസ ഭയും പെട്ടെന്ന് അവസാനിച്ചു–മാർച്ച് 17–ന്. വീണ്ടും പ്രസിഡന്റ് ഭരണത്തിലായി സംസ്ഥാനം.

1982 മെയ് 19–നായിരുന്നു അടുത്ത പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ്. കെ. കരുണാകരൻ വീണ്ടും മുഖ്യമന്ത്രിയായി. വക്കം പുരുഷോത്തമനായിരുന്നു സ്പീക്കർ. വക്കം ലോക്സഭാംഗമായതോടെ 1985 മാർച്ചിൽ വി. എം. സുധീരൻ സ്പീക്കറായി. 1987 വരെ ഈ മന്ത്രിസഭ തുടർന്നു. അഞ്ച് വർഷവും തുടർച്ചയായി ഭരിക്കാൻ ഈ മന്ത്രിസഭക്ക് സാധിച്ചു.

അടുത്ത പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് 1987 മാർച്ച് 23–നായിരുന്നു. എട്ടാം നിയമസഭയാണ് ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ രൂപീകൃതമായത്. മാർച്ച് 26–ന് ഇ. കെ. നായനാർ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. വർക്കല രാധാകൃഷ്ണനായിരുന്നു സീപ്ക്കർ. 1991 ഏപ്രിൽ 5–ന് കാലാവധി തീരുമുമ്പേ ഈ മന്ത്രി സഭയും രാജി വച്ചു. 1991 ജൂൺ 12–നായിരുന്നു അടുത്ത തെരഞ്ഞെടുപ്പ്. ജൂൺ 21–ന് കെ. കരുണാകരൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. ഒൻപതാം നിയമസഭയുടെ സ്പീക്കർ പി. പി. തങ്കച്ചനായിരുന്നു. 1995 മാർച്ച് 16–ന് കെ. കരുണാകരൻ രാജിവെച്ചു. തുടർന്ന് എ. കെ. ആന്റണി മുഖ്യമന്ത്രിയായി. പി. പി. തങ്കച്ചൻ മന്ത്രിയായതോടെ തേറമ്പിൽ രാമകൃഷ്ണൻ സ്പീക്കറായി. 1996 മെയ് 9 വരെ ഈ മന്ത്രിസഭ തുടർന്നു.

പത്താം നിയമസഭ 1996 മെയ് 14–ന് നിലവിൽവന്നു. ഇ. കെ. നായനാരായിരുന്നു മുഖ്യമന്ത്രി. മെയ് 20–ന് അദ്ദേഹം സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. എം. വിജയകുമാർ സ്പീക്കറായി. 2001 മെയ് വരെ ഈ മന്ത്രിസഭ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. തുടർന്ന് മെയ് 10–ന് പുതിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നു. പതിനൊന്നാം നിയമസഭ മെയ് 16–ന് നിലവിൽ വന്നു. എ. കെ. ആന്റണിയായിരുന്നു മുഖ്യമന്ത്രി. വക്കം പുരുഷോത്തമൻ സ്പീക്കറായി. 2004 ആഗസ്റ്റ് 29–ന് എ. കെ. ആന്റണി രാജിവെക്കുകയും 31–ന് ഉമ്മൻചാണ്ടി മുഖ്യമന്ത്രിയാവുകയും ചെയ്തു. വക്കും പുരുഷോത്തമൻ മന്ത്രിയായതിനെ തുടർന്ന്, തേറമ്പിൽ രാമകൃഷ്ണൻ സ്പീക്കറായി. പന്ത്രണ്ടാം നിയമസഭയിലേക്കുള്ള പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് 2006 ഏപ്രിൽ 22, 29, മെയ് 3 എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ നടന്നു. മെയ് 18–ന് വി. എസ്. അച്ചുതാനന്ദൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. കെ. രാധാകൃഷ്ണനായിരുന്നു സ്പീക്കർ. ഈ സഭ കാലാവധി പൂർത്തിയാക്കിയതിനെതുടർന്ന് 2011 മെയ് 14 ന് പിരിച്ചുവിട്ടു.

പതിമൂന്നാം നിയമസഭയാണ് ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ളത്. പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് 2011 ഏപ്രിൽ 13–നായിരുന്നു. മെയ് 14–ന് പുതിയ നിയമസഭ നിലവിൽ വന്നു. മെയ് 18–ന് ഉമ്മൻചാണ്ടി മുഖ്യമന്ത്രിയായി. ജൂൺ 2–ന് ജി. കാർത്തികേയൻ സ്പീക്കറായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. വളരെ ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ഈ നിയമസഭ ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായേക്കാവുന്ന 'സേവനാവകാശ നിയമം' ഈ സഭയാണ് പാസ്സാക്കിയത്. മറ്റൊരു പ്രധാന മാറ്റം സഭാനടപടികളുടെ പൂർണ്ണമായ 'വെബ്കാസ്റ്റിംഗ്' സാധ്യമാക്കിയതാണ്. ചോദ്യോത്തരസമയം മാത്രമേ ഇതുവരെ നേരിട്ടുള്ള സംപ്രേക്ഷണം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ എല്ലാ നടപടികളും വെബ്സൈറ്റിൽ ലഭ്യമാക്കുന്നു. കൂടാതെ, സഭാനടപടികൾ ആവശ്യാനുസരണം കാണുന്നതിനുള്ള 'വീഡിയോ ഓൺ ഡിമാന്റ്' സംവിധാനവും നിലവിൽ വന്നു. സഭാനടപടികൾ കൂടുതൽ സുതാര്യമാകുകയാണ് ഇതുമൂലം സാധിക്കുന്നത്.

അഭിമാനകരമായ അനേകം നേട്ടങ്ങൾ ഈ 125 വർഷത്തെ പ്രവർത്തനംമൂലം സംസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ദൂരവ്യാപകഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന 1500 ഓളം നിയമങ്ങൾ ഈ സഭകൾ പാസാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ നിയമങ്ങൾ, വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾക്കുള്ള സാമൂഹ്യസുരക്ഷാ നിയമങ്ങൾ, ക്ഷേമ നിധി നിയമങ്ങൾ തുടങ്ങി ഏറ്റവും പുതിയ സേവനാവകാശ നിയമം വരെ ഇതിൽപെടുന്നു. മറ്റ് സംസ്ഥാന നിയമസഭകൾക്കും പാർലമെന്റിനു തന്നെയും മാതൃകയായി സബ്ജക്ട് കമ്മിറ്റി രൂപികരണം നടത്തിയത് നമ്മുടെ സഭയാണ്. മറ്റ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്ത വിവിധ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കുള്ള ക്ഷേമ സമിതികൾക്കും നമ്മുടെ സഭ രൂപം നല്കി. എല്ലാ സഭകളും ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പ്രതിഫലനമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

ജനകീയ പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനാണ് എപ്പോഴും സഭ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജനങ്ങളുടെ വികാരം പൂർണ്ണമായും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാണ് സഭാസമ്മേളനം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക. ഓരോ സഭയും ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങളുടെ കഥയാണ് പറയുന്നത്.

നിയമനിർമ്മാണസഭക്ക് 125 വയസ്സാകുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ചെറുപ്പം ഒരിക്കലും മായുന്നില്ല. ഓരോ ഇടവേളകളിൽ പുതിയതായി പുതിയ സഭ വരിക

യാണല്ലോ. അങ്ങിനെ എപ്പോഴും ചെറുപ്പം സൂക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിജയവും ഇവിടെയാണ്–ഒരിക്കലും പ്രായമാകാത്ത, ചെറുപ്പം സൂക്ഷിക്കുന്ന നിയമനിർമ്മാണ സഭ. ഇനിയും അനേകം വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം.

*****